

متن پرسش

سلام استاد خوبم: التماس دعا. استاد جان مطلبی رو گوش می‌دادم در خصوص آهستگی. این که برای علاقه مند شدن به هر کاری آن را با طمانینه و آهسته انجام بدید (که نماز میتونه مثال بارزش باشه) و در این سخنرانی اشاره شد به بودا که میگه: من وقتی می‌خورم فقط می‌خورم و وقتی می‌خوابم فقط می‌خوابم و وقتی حرف می‌زنم فقط حرف می‌زنم. استاد جان سوال من این است که ۱. این موضوع در آموزه های اسلامی نیز تأکید شده؟ ۲. آن چه که بودا برای خود فضیلت میدونه، یعنی تمرکز بر هر فعالیت، واقعا فضیلته؟ ۳. چطور به این فضیلت دست یابیم؟ سپاسگزارم از وجود پرمهرتان

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: این آموزه‌ها از موارد ضعیفی است که ما در آموزه‌های دینی خود متوجه آن هستیم و در این رابطه در کتاب «عالم انسان دینی» مطالبی عرض شده است

از امیرالمؤمنین (ع) هست که:

ما فات مَضَى وَ ما سَيَأْتِي فَأَيْن
فَمُ فَاغْتَنِمِ الْفُرْضَةَ بَيْنَ الْعَدَمِينَ

آنچه از دست رفت که گذشت، و آنچه هم که نیامده، کو؟ پس همت کن و فرصتی را که بین دو عدم- گذشته‌ای که رفت و آینده‌ای که نیامده- قرار دارد، غنیمت شمار همچنان که حضرت می‌فرمایند:

«الْمَرْءُ بَيْنَ سَاعَتَيْهِ» [۱] انسان بین دو ساعت - ساعتی که گذشت و ساعتی که نیامده - جای دارد خداوند با نوری که بر قلب انسان می‌اندازد، او را با خودش روبه‌رو می‌کند تا راه را به او بنمایاند، از این به بعد این انسان است که باید مواظب باشد از آن ملاقات گوارا نهایت استفاده را بکند وگرنه آن نور می‌رود و او برای همیشه محروم می‌شود. حضرت امیرالمؤمنین (ع) در این مورد می‌فرمایند: «مَنْ وَجَدَ مَوْرداً عَذْباً يَزْتَوِي مِنْهُ فَلَمْ يَغْتَنِمْهُ يُوشِكَ أَنْ يَظْمَأَ وَ يَطْلُبُهُ فَلَا يَجِدُهُ». [۲] هرکه جایگاه آب گوارایی را که می‌تواند از آن سیراب گردد بیابد و آن را غنیمت نشمارد، بی شک تشنه ماند و در شرایطی قرار گیرد که طلب آن کند پس آن را نیابد. یافتن آب گوارا در حدیث فوق، همان به سراغ آمدن «وقت» است و غنیمت شمردن آن، به این شکل که انسان قلب خود را برای تجلی آن نور از هر فکر و خاطری خالی کند و از غیر حق جان را منصرف گرداند، در این حال می‌گویند به پیام «وقت» عمل کرد.

---

[١] (٢)- « تصنيف غرر الحكم و درر الكلم»، ص ٤٧٣.

[٢] (٣)- « غررالحكم»، ص ٤٧٤.